

§ 17.

Selvfølgelig bør der indrømmes de i denne Afdeling omhandlede Banker, Sparekasser, Aktieselskaber og desl. Ret til ved Indbetalingen til Statskassen af de Beløb, som de skulle erlægge i Skat efter Afdeling B., i Skattebeløbet at fradrage den Skat, de havde erlagt dels direkte som Ejendoms- skyld, dels som Følge af andres Afdragsret. Bevisbyrden for Afdragets Størrelse maa paahvile vedkommende Institut, der maa forudsættes at føre sit Regnskab faaledes, at det udviser dets Beholdning af Papirer til enhver Tid.

§ 18.

Forsørgelsesanstalter og lign. ere en Kombination af Sparekasser og Assuranceforretning og ville derfor være at behandle paa en særegen Maade. I Følge Forslaget skulle de betale Stat af deres fulde Renteindtægt, for saa vidt denne ikke er ramt ved andres Afdragsret, samt af deres Statusforbedring, men de faa saa til Gengæld Ret til at fradrage den af dem udredeede Skat i de udbetalte Livrenter, Klosterhævning og lignende aarligt tilbagevendende Udbytte. For saa vidt saadanne Selskaber ere Aktieselskaber, bliver tillige det Aktionærerne udbetalte Udbytte at beskattes.

Lignende Bemærkninger som de oven for fremsatte gælde ogsaa med Hensyn til Brandforsikringselskaber, Søforsikringselskaber og lign., men selvfølgelig skulle de ikke betale Skat af, hvad der er udbetalt i Erstatning for Brandskade, Søskade og desl.

§ 19.

De i denne Paragraf omhandlede Personer bør formentlig som foreslaaet ligefrem behandles efter Reglerne for Sparekasser og Banker, hvilket ogsaa af andre Hensyn end fiskale kan være rigtigt.

§ 20.

Medens man har anset det for rettest at undtage Renterne af Statens udenlandske Gæld fra Skatten, har man paa den anden Side ment at maatte indbringe indenlandske Kapitaler, der ere anbragte i Udlandet, under Beskatningen, for at vanskeliggøre, at indenlandsk Kapital paa Grund af Skatten søger til Udlandet. Saadanne Kapitaler ville imidlertid kun kunne rammes ved en Kapitalstat, for saa vidt Renter eller Udbytte udbetales ved herbørende Banker, Bankier eller Veksellere; saafremt dette ikke er Tilfældet, maa Udbyttet af saadan Kapitalanbringelse

betragtes som Resultat af en personlig Virksomhed og beskattes som saadan efter § 26 c.

Til Afdeling C.

Ved denne Afdeling af Skatten, med Hensyn til hvilken det vil være vanskeligt at gennemføre en Riksbekfatning uden Forbindelse med Personen, idet denne selv er den egentlige Indkomstkilde, har man foreslaaet i det væsentlige at anvende samme Fremgangsmaade med Hensyn til Skatteansættelsen, som følges ved de sædvanlige Indkomstskatter, og som har været foreslaaet ved de i de senere Aar forelagte Forslag om Indkomst- og Formueskat, naaget man erkender de Mangler, der klæbe derved. Et Middel til at bøde paa disse, vilde være tvungen Selvangivelse, der har bundet Indgang i forskjellige udenlandske Indkomstskattelove; men da vægtige Hensyn tale imod Anvendelse af saadan Tvang og Landstinget derfor ogsaa i sidste Samling modsatte sig den, har man ment at burde blive staaende ved Bestemmelsen i § 57, der ved at sætte en Præmie for Selvangivelse dog maa antages at ville fremme denne en Del. I øvrigt ere §§ 37—56 med væsentlige Modifikationer affattede i Overensstemmelse med de tilsvarende §§ 17—36 i det henholdsvis af Folketing og Landsting den 6te Februar 1900 og 21de December 1899 vedtagne Forslag til Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten.

Indkomster ved personligt Arbejde bør beskattes lempeligere end rene Kapitalindkomster, og man har derfor samt af Hensyn til, at disse i de fleste Tilfælde ere en Til lægsindkomst til en personlig Indkomst, ikke for Kapitalstatens Vedkommende foreslaaet nogen Moderation i Skatten for de smaa Indtægter, hvorimod man for Afdeling A.s Vedkommende, som ovenfor berørt, har foreslaaet, at Smaaejendomme under en vis Størrelse og Værdi skulle være fritagne for Skatten.

I følge Bestemmelserne i Afdeling C. er af al Indkomst, der beskattes efter denne Afdeling, i Provinserne 800 Kr. og i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg 1,000 Kr. fri for Skat. Herved har man, samtidig med at indrømme Indkomster af Arbejde i egen eller andres Tjeneste en Lempelse i Forhold til Kapitalindkomster, søgt at frigøre den Indkomst, der maa anses som dækkende det absolut fornødne Livsbehov for en mindre Familie og har derfor ikke fundet tilstrækkelig Grund til at give særlige Lempelser i Forhold til Børnenes Antal.